

Så ondskefulla...

-Så skönt med en promenad, sa det ena benet till det andra och lyfte sitt ansikte mot solen.

-Du har så rätt, svarade det andra benet nöjt.

Det var tidig vår, en helt underbar dag. Solen sken och en ljummen bris fläktade lätt.

Plötsligt hoppade det andra benet till och skrek.

-Aj, vad gör du? Sluta med det där!

-Men vaddå, jag har inte gjort nåt, svarade det ena benet. Det andra benet blängde.

-Jaha, och vem skulle det annars vara när det bara är vi här. Fåna dig inte.

-Jamen, jag har ju inte gjort nåt.

Vinden lyfte lekfullt några bruna fjolårslöv i luften. Ett brunt taggigt löv landade alldeles bredvid det andra benet. Det ena benet tittade fundersamt på lövet och sa långsamt:

-Tänk om...Mer blev det inte då lövet tog ett språng och tryckte in taggarna i det andra benet som skrek av smärta och slog vilt efter lövet.

-Aj! Tabortdet tabortdet!

Det ena benet försökte hjälpa till men lyckades inte riktigt. Det andra benet fortsatte att hoppa runt och skrika. Men lövet bet sig fast. Blod skvätte runt på marken, på andra lönnlöv som sakta började frasa runt. Plötsligt hoppade två lönnlöv upp och bet sig fast på det andra benet som nu vrålade av skräck. Mer blod skvätte och fler löv fick smak av blod. Nu syntes det andra benet knappt under alla löv. Det ena benet tog i ren desperation tag i det andra benet, sprang ner till floden och dök i vattnet. Det blev slutet för löven. När dom blöttes släppte dom taget och flöt iväg. Vattnet sköljde bort blodet från det andra benet och såren helades.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mona Nordkvist med Poeter.se id #44136 innehar upphovsrätten